

Dikenlerden Korkarak

— mavilikler · 11 Ağustos 2012

Acıdan kaçıyoruz hep. Bedenimizi her zerresiyle bize hatırlatan, kendimizi unutup çevremizle bütünleşmemizi önleyen her şeyden çok uzaklara... Dikensiz gül bahçelerine... Çimen kokularına...

“Evet, güzel bir köşe burası...” diyoruz sonra. Sırtımızı bir ağaca yaslayıp seyreyliyoruz denizleri, gökleri... Ayaklarımız yok oluyor sanki... Dokunmaz oluyor atık ellerimiz... Şeffaflaşıyoruz.

Böylesine ‘bir olunca’ her şeyle, ‘ben’ kalmayınca içinde olduğumuz o bütünde, bir şeyler kırırdanmaya başlıyor içimizde... İsyan sesleri yükseliyor, orada kalmaya mahkum ettiğimiz o çocuğun... Acıdan hiç korkmayan, bedenini hatırlamadan geçirdiği tek an’ı olmayan, hep dokunmak isteyen bir şeylere, dünyayı ellerinde duyumsayan o çocuk üzerine kilitlenen o kapıyı yumruklamaya başlıyor.

Gülleri koklamak istiyor o da. Hatta yaklaşmak onlara... Okşamak her bir yanlarını... Dikenleri göz ardı etmeden, onlarla birlikte bir bütün olarak sevmek gülleri... Onları gerçeğinden soyutlamadan, gerekirse bu uğurda ellerini kanatarak... Saygı duyarak bütünlüklerine...

Ama biz o rahat, dingin köşemizde yarı rüya, yarı gerçek bir dünyada kanatlanmış uçarken; ‘gerçek’ denen şeyin çok da hükmü kalmıyor düşüncelerimizde. “Varsın, olduğundan bir parça çarpıtılmış olsun dünya...” diyerek kaçmaya devam ediyoruz dikenlerden. “Yeter ki canımız yanmasın.”

Bu inatçı tutumumuz çok geçmeden meyvelerini vermeye başlıyor. Kapımız yumruklanmaz oluyor artık. Derin bir nefes alıp daha özgür ve huzurlu çekiyoruz içimize güllerin, çimenlerin ve denizin kokusunu. Üstelik acıtmadan ellerimizi, sevmek için ille de dokunmamız gerekmeden...

Ama bir süre sonra başka türden bir huzursuzluk kırırdanmaya başlıyor içimizde... “Bir şey eksik...” diyoruz, çevremizdeki muhteşem manzaraya şaşkın şaşkın bakarken. Her şey öyle kusursuz ki görünürde... Ve bir o kadar eksiksiz... Ama yine de biliyoruz, eksik bir şey var. Hem de en önemli parça... Ve o olmadan manzara tamamlanamayacak asla... Hep onu arayacak gözlerimiz, o birbirinden güzel görünüşlerin arasında... Hep bir kıymık batıp duracak bir yerlerimize.

İçimizin kapısına veriyoruz kulaklarımızı... Yumruk seslerini duymak istiyoruz yine... Oralarda bir yerde karanlığa karışıp kaybolmadığımızın sesini duymak istiyoruz... İçimizdeki o en gerçek yanımızın, en çocuk yanımızın sesini...

O çocuğun tıkkıldığı yerden çıkıp ele geçirmesini istiyoruz tüm varlığımızı... Bizimle dünyayı birbirinden çok uzağa savuran bu şeffaf perdeyi delip tam ortasına koymasını bizi o cennet bahçenin... Sadece

kokusuyla değil dikenleriyle de sevmeyi öğretmesini bize gülleri... Ve göstermesini, dikenlerinden korkarak asla sevemeyeceğimizi: Ne hayatı ne de gülleri...